

stem, eerst het blij, toen het ernstige coupletje. Toen het uit was, zaten ze allemaal even o zoo stil.

„Da's prachtig!” zei toen Peer.

Evelientje keek hem aan. Haar oogen glansden.

„Die wijs heb ik zelf gemaakt,” zei ze toen. En ze vond het heel gewoon, dat ze nu opeens haar groote geheim had verteld. Meteen wipte ze de keuken uit, naar haar kamertje toe. Ze nam het blad muziekpapier, dat ze juist dien namiddag afgekregen had, en liep er weer mee naar binnen. Daar reikte ze het aan Peer.

„Hier!” zei ze. „Jij mag het hebben. Omdat je 't zoo mooi vindt. Dan kun je 't ook zelf spelen.”

De groote jonge boer zat daar, met het papier in zijn eeltige handen. En aan zijn oogen kon ze zien, hoè blij hij er mee was. „Da's toch lief van je,” zei hij, wel drie keer. En Evelientje vond het niets erg, dat ze het nu voor Oma weer opnieuw moest overschrijven.

Peer begon het te spelen. En Eefje luisterde. Hoe eigenaardig was dat, je eigen melodietje te hooren spelen door een ander! Zou ze nog wel eens méér liedjes maken? En opeens voelde ze, dat ze er nog een heeleboel, een hééleboel maken wilde, en dat ze met haar liedjes de menschen plezier wou doen. Nù, en later, als ze gróót was . . . Ze dacht aan de glimwormpjes. Zóó als die kleine diertjes lichtjes waren geworden, zoo waren hier deze menschen lichtjes onder elkander, en zoo konden ook haar kleine liedjes lichtjes zijn . . . En ze voelde zich zóó gelukkig en blij, als ze nog haast nooit was geweest.

Maar de kaarsjes doofden, en ze moesten naar bed. Dien nacht zat ze in de dorpskerk en keek naar het licht om Jezus' kribbe. En al de verdere dagen van haar Kerstvacantie bleef haar eigen liedje in haar zingen. Het was haar wel vreemd, dat Vader en Moeder er nu nog niets van wisten, terwijl ze zelf zoo zeker wist en er zoo gelukkig mee was, dat dit niet zoo maar eens een wijsje was geweest, maar *haar echte, eerste, eigen liedje*, en dat er nog heel veel, héél véél andere liedjes weer opnieuw zouden komen zingen in haar hart.

Liedjes, die lichtjes zouden mogen zijn!

Een aardig idee!

Toen Kerstmis 1929 naderde, kwamen eenige Berlijnsche bladen op een aardig idee. Ze schreven in een kort artikeltje iets neer over menschen, die 't in den naderenden Kersttijd nog veel drukker dan anders zouden hebben. Ze schreven over de verkeersagenten. Ze eindigden hun artikeltje met een oproep aan de Berlijnsche automobilisten, om deze menschen niet te vergeten, als ze rondreden om hun Kerstinkopen te doen.

Toen hebben vele automobilisten aan dien oproep gehoor gegeven. En menig aardig tafereeltje speelde zich op de drukke verkeerspunten af. De automobilisten reden langzamer of stopten, en wierpen dan den verkeersagenten pakjes toe. Sommige der agenten hadden langzamerhand een heele stapel pakjes voor hun voeten liggen.

Wat zullen ze daar blij mee geweest zijn! Wat zal dat leuk geweest zijn om met al die pakjes beladen thuis te komen! Wat zullen ze nieuwsgierig geweest zijn — al die pakjes aan hun voeten en ze weten niet wat erin zit! Wat ben *ik* nieuwsgierig naar alles wat er in heeft gezeten!

Nannie van Wehl.